

צניעת עליכן, בנות הח"ן

החילות אולי תיראינה מקושמות פחות — אך תמשכנה לפחוב קיטבנים

אכזבה נכונה לנהגים בעתיד, לכל אלה הנוהגים להסיע חיילות במכוניתם, כדי להתענג על נוכחותן החיננית של בנות הח"ן, נוסף על המיצווה.

אך למעשה, אין כל חידוש בהוראות אלה. כולן כלולות בפקודות-מטכ"ל מזה זמן רב. הפקודות אסרו, למשל, מאדומי-חמיר להפנות חיילות מתנדדות, וקבעו ש-אלה חייבים להיות צמודים לאוון, תמיד מותר היה לענות טבעת אחת בלבד על כל יד, ולהשתמש רק בלכה שקופה, ו-איפור-הפנים חייב להיות עדין. גם את אוויר-החצאית מגדירות הפקודות באופן מפורש — 12 ס"מ מעל הברכיים.

בשנים האחרונות החלו נוהגים ליבר-ליות רבה בתחום זה, כצווי האופנה, וההג-זמות בלטו מכל עבר. עד שקמה אל"מ רז ואמרה: "סטופ!"

אך מה אומרות על כך בנות הח"ן עצמן? יותר מדוי וזהירות. דינה השישי האחר היא שוטרת צבאית. ביום השישי האחר רון שמרה על הסדר בטרמפיאדה שבי צומת התחנה המטאורולוגית וכך, בין מכור-נית למכונת, הספיקה לומר שלדעתה, ה-חוק הוא טוב. "צבא זה לא דיסקוטק", הדגישה דינה הבתי-מית, ומה בדבר שתי הטבעות שעל אצבעות אחת מידיה? "את זה אני אוריד", היא אומרת, "כשהחוק ייכנס לתוקפו".

חיילת כורעת תחת משא הקיטבונ איפור קל ועדין —

"לפי מינהגי הלבוש של כל אחת." לגבי חצאיות היא אומרת, "או שהולכים לפי צווי האופנה, או שלא. כעת, לדוגמה, כשי-מכניסים למדים חצאיות מיד, יש לייצר נעליים מתאימות. כי עם נעל שטוחה זה יראה מגוחך".

הפננה של עושר. אך אחד הנימוקים החשובים ביותר, מבין אלה, שהביאו ל-החלטה לנקוט מדיניות מחמירה בנושא, הוא עניין הפער החברתי, שדרך האיפור והתכשיטים בא לידי ביטוי בצורה בולטת ביותר.

עגילי-זהב, טבעות יקרות, אבני-חן, ענקי צוואר, לכה ותכשיטי-איפור, כל אלה עו-לים בכסף רב, ובצד הטעם האישי מפגיי-נים גם עושר. לנקודה רגישה זו לא הת-ייחסה אף אחת מן החיילות שנתבקשו לה-גיב בנושא.

לא הובא לידי ביטוי גם היבט נוסף,

צווייג משרתת בתפקיד-הדרכה בחיל-הא-וויר, מזה כשנה בצבא. תוך המתנה לרכי-בת הסבירה, שהיא רואה בחיוב את ה-חמרה ביחס להופעתן של הבנות, "החיי-לת שייכת למסגרת מסוימת", נימקה. "עליה להקפיד להיות נקייה ומטופחת, אך לא להרשות לעצמה מה שהיא מרשה לעצמה במסגרת אזרחית".

עם תכשיטים זולים. סג"מ הניה, חיפאית בהירת-שיער, היא קצינת ח"ן ב-אחד מבסיסי-ההדרכה של חיל-האויר. דעי-תה בנושא תקיפה יותר: "החיילות נראו-עד עכשיו כמו ליצניות, עם תכשיטים זוי-לים ומוזיפים".

על השאלה כיצד תנהג אם תראה אחת החיילות שלה בציפורניים צבועות בלכה אדומה, השיבה ללא היסוס שתורה לה להוריד את זה. ואשר לאיפור? "אני מר-ליטה מהו איפור עדין בהתאם לטעם שלי".

חיילות עמוסות תיקים ותרמיזים בדרכי הארץ — ונשיות בלתי-יצעקנית

שהוכח במחקרים: שיעור הגניבות של רכוש פרטי אצל חיילות גבוה מזה שאצל החיילים. אין ספק שלהפגנת העושר ב-תכשיטים, אביזרים ותכשירים, היה חלק בכך.

וקיימת נקודה נוספת, שקצינת חן ראי-שית כנראה לא נתנה עליה את הדעת. אומנם, תבורך יזמתה להחזיר מעט צני-עות בבנות הח"ן ולהפוך את הופעתן נשית באורח נעים ובלתי-יצעקני. אולם, מה על המראה השכיח ביותר בדרכים, זה של חיילות מסורבלות, בלבושי-חורף מגושם (כולל מיכנסי-חורף, וירכתי, ו"דובון" גבי-רי למראה), הגוררות אחריהן חבילות, ו-קיטבנים, ושקיות-ניילון ממולאות למיניהן? אומנם, עם החלת החוק החדש יהיו מר-אות אלה נלעגים פחות — אבל אם נשיות — או בבקשה, עד הסוף!

אמרה הניה. לדעת ציפי רוטנשטיין, אף היא אי-אית החיילות מלולות מאד בלבוש, ומגי-זימות באיפור. לכן צודק החוק, אך בפרט שאינו לרווחה, זה הנוגע ללכה (ציפורניה של ציפי צבועות בלכה אדומה) לא תהיה לה, לדבריה, ברייה.

ציפי רובל מחדרה, מחייבת את ההקפדה על אכיפת הפקודות. היא תצדק את הק-צינה שתעיר לה אם וכאשר תעבור על הפקודות הגם שאינה מסכימה עם פרטים מסוימים, כגון האיפור על ענידת שתי שרשרות על הצוואר, פקודה זו אינה מוגי-זמת, לדעתה, אך מאחר שזו פקודה — תמלא אותה. ציפי אינה צובעת את ציפורניה, כך שפרט זה לא יפריע לה. בכלל, לדעתה, לכל חיילת מפריע פרט אחר בפקודה, וזה

(המשך מעמוד 31)

למחרת, טכס נטיעת עצים בחורשת המאתיים של הקק"ל, אראו מסתבר כי נוסף על היותו מר טיילור, הבעל האלגטי-השרמנטי הוא גם יו"ר הוועדה לחגיגות המאתיים מטעם ממשלת ארצות-הברית. הפעם נמצאת ליו במקום בזכות בעלה, ולא להיפך. אך אלמלא היתה זו אליזבת טיילור, האם היו מגיעים לכאן כל אותם צלמי-טלוויזיה, צלמי-עיתונות ועיתונאים לסקר את האירוע? ספק רב.

הווג המלכותי-למחצה מגיע. ליו בחליפה אפורה, טורבן וצעיף סגולים, שמנה עוד יותר מאתמול, נראית מבוגרת מכפי גילה. נאומים של קק"ל, נאומים של הבעל, ובין לבין אפשר לחטוף ראיין קצר. טריק מצ-חיק של הטלוויזיה, וליו מראה את טבעת-נישואיה לעם ישראל, הבעל אומר: "קיראו לי איך שתצרו רק אל תקראו לי מר טיילור." מצחק מאד. כולם צוחקים.

צלם סקרן שואל את ידידו: "מה יש בה שנמצאו ששה גברים שהשתוקקו לשאת אותה לאשה?" צלם אחר, תוהה: "מדוע נישאה שבע פעמים, האם פעם אחת אינה מספקת? לצלם העולם הזה, שלמה סתר, גירסה משלו: "ליו היא בחורה בעלת תודעת-מוסר-גבוהה. בכל פעם שמישהו רוצה לעשות איתה את זה היא אומרת לו: רק אחרי החתונה." וכך כולם מת-חגנים איתה."

כמו ילדה

וכמו אמה

א רוחת-צהריים מצויינת אצל רפי עדן, נכה-צה"ל שפתח מיסעדה ו-תהנות-דלק בעמק-האלה. ליו מתרגשת מהעובדה שהבחור איבד את שתי ידיו במלחמה. מושיבים אותה בין יו"ר ה-דירקטוריון של הקק"ל, יעקוב צור, לבין בעלה. מסביבה נשים קשיות ובעליהן, מפעילי הקק"ל העיתונאים זוכים בכיבוד ואוכלים ליד שולחן סמוך, אך הצלמים אינם די חשובים, כמסתבר, והם אוכלים בשיטת חטוף-ואכול, בקומה השנייה.

בינתיים אפשר לחטוף מילה עם מזכיר רתה היפהפייה של ליו, שיין סאם, ששמה האמיתי הוא שהאנה סאמיר, ערביה ילידת ביירות הנמצאת בארצות-הברית מאז יל-דותה, והמשמשת כמזכירתה של ליו מזה 18 חודשים. בפעם הקודמת לא הצטרפה אל ליו במסעה לישראל, כי אז עבר עליה משבר אישי, אחרי שאיבדה את ילדה היחידה בת השנה, שנפטרה ממחלה. כיום נמצאת שיין, שאינה נשואה, בחודשי הר-יון ראשונים, והיא מעידה שהבוסית שלה שומרת עליה לבל תתעייף, ושחאכל כי-הלכה.

"ליו היא בן-אדם בלתי-רגיל. אנושית, חמה, לפעמים היא כמו ילדה קטנה, ולפי-עמים כמו אמה דאגנית." אומרת שיין, ו-ממהרת אל ליו הקוראת לה מן המכוננית. השיירה דוהרת ירושלימה, הפגישה עם ראשי-הממשלה נקבעה, בלישכתו, לשעה ארבע. הצלמים והעיתונאים מגיעים בזמן ועוברים בדיקה ביטחונית, נהגו של ראשי-הממשלה, תימני גיזעי בשם דמתי, מתרגש. הוא כבר ראה הרבה מאד אנשים חשובים במסגרת עבודתו, אבל ליו טיי-לור היא בכל-זאת משהו אחר. גם הגוריי-לות נראים נרגשים מתמיד. למרות שה-צלמים יצאו יחד עם ליו מעמק-האלה, הכוכבת מתאחרת. היא מרשה לעצמה אי-חור בן 10 דקות. לא נורא. לפגישה עם ראשי-ממשלת דרום-אפריקה, ג'ון פורסטר, איתרה בשעתיים.

הכוכבת ובעלה מוכנסים לחדר-הממשלה. ראשי-הממשלה בחליפה כחולה חגיגית נבוך. לא יודע בדיוק איך להתנהג. הוא מורגל במדינאים, לא בשקנני-קולנוע. בינ-תיים מסביר יועצו לענייני עתונות, דן פתיר, כי רבין הטרוד הסכים לקבל את האורחים על בזכות הוד טיילוריותה, כי אם בגלל בקשת הקרן-הקיימת-לישראל. השיחה בין רבין לורגרים מתנהלת ב-עצלתיים. שאלות שיגרתיות בנוסח: "איך עברה עליכם הטיסה?" מצידו, ו"ירושלים היא יפהפייה" מצידם. וורגל מוכיר לרבין שפגש בו ליו מסיבה קטנה בדירה קטנה. כי ליו אינו מסיבה קטנה בדירה קטנה. ראשי-הממשלה נזכר. השניים מרגישים כמו בבית. בשלב זה מוציאים את הצלמים והעיתונאים, ורבין נשאר עם אורחיו ב-הצלמים והעיתונאים ממחרים אל המכו-ניות ומבקשים מאנשי-הביטחון: "אל תגיידו לנו מה הם עושים היום בערב. תחננו לא רוצים לדעת!"